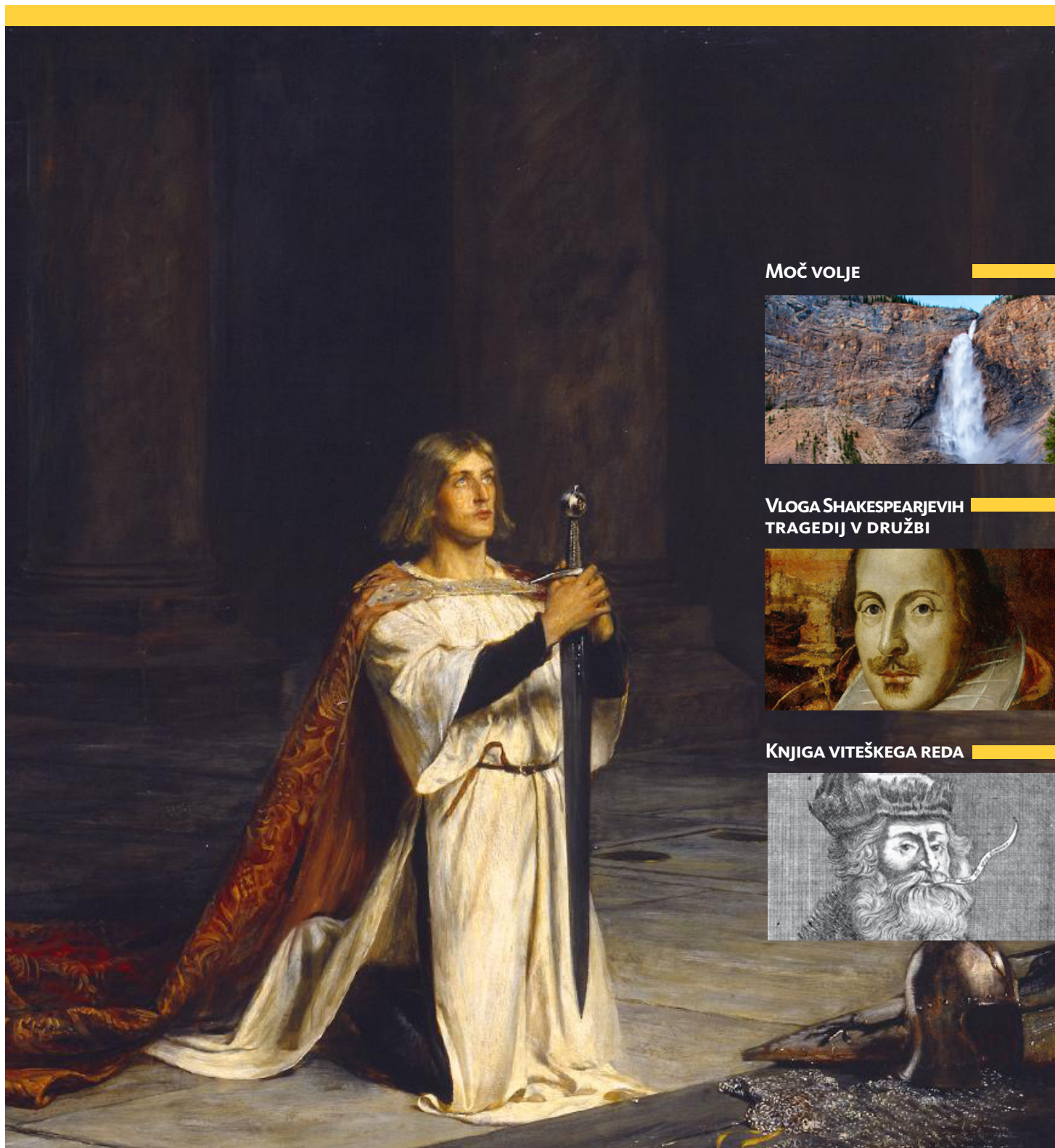
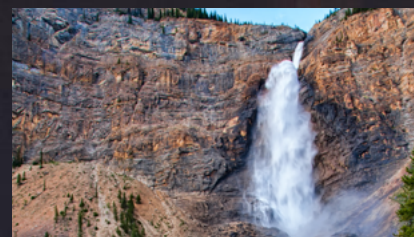

AKROPOLITANEC

ZA BOLJŠEGA ČLOVEKA IN BOLJŠI SVET

Moč volje

VLOGA SHAKESPEARJEVIH
TRAGEDIJ V DRUŽBI

KNJIGA VITEŠKEGA REDA

www.akropola.org

FILOZOFIJA

KULTURA

PROSTOVOLJSTVO

TEČAJ PRAKTIČNE FILOZOFIJE

BHAGAVAD-GITA
ARISTOTEL
KONFUCIJ
PLATON
BUDA
...

VELIKA UČENJA VZHODA IN ZAHODA

LJUBLJANA
SREDA, 9.11., OB 18. URI
WOLFOVA ULICA 8

AKROPOLA.ORG

AKROPOLITANEC

B E S E D A
U R E D N I K A

NOVA AKROPOLA | kulturno društvo

www.akropola.org

OKTOBER 2022 | ŠT. 83

NASLOV

NOVA AKROPOLA | Ljubljana

Wolfova 8, 1000 Ljubljana

059 78 02 11

NOVA AKROPOLA | Maribor

Tyrševa 7, 2000 Maribor

040 709 955

ODPIRALNI ČAS:

PON–ČET 18h–22h

IZDAJATELJ

NOVA AKROPOLA SLOVENIJA

akropolitanec@akropola.org

UREDNIŠTVO

Glavni urednik: Stjepan Palajsa

Urednik: Andrej Praček

Grafično oblikovanje: Nija Androjna

V TEJ ŠTEVILKI:

• FILOZOFIJA: MOČ VOLJE	5
• UMETNOST: VLOGA SHAKESPEARJEVIH TRAGEDIJ V DRUŽBI	6
• EX-LIBRIS: KNJIGA VITEŠKEGA REDA	10
• BASEN: OREL IN KAVKA	12

Na naslovnici:

"Vitezovo bdenje", John Pettie

Vsi se kdaj najdemo v trenutkih negotovosti, dvomov, trenutkih, ko moraš izbrati, in ko jasnosti za to še ni. Življenjske izbire bi bile lažje, če bi imeli večje razumevanje, in če bi našo situacijo lahko pogledali še od zgoraj.

Ne prej, šele ko se taka potreba pojavi, si bomo znali pravilno postaviti vprašanja in odmeriti čas za iskanje odgovorov. Poiskali si bomo primerno čtivo ali prisluhnili izkušenejši osebi. Predstavljajmo si, da smo našli primeren vir. Toda ali bomo znali podan nasvet tudi pravilno razbrati?

Vprašanje ni tako nedolžno. Zavedati se moramo namreč, da to, kar je podano, ni vedno enako temu, kar je razumljeno.

Vsekakor je moč prenosa pomembna, vendar bi se sedaj raje usmerili na sprejemanje, ker smo v našem primeru v vlogi iskalca, prejemnika. Prejmemo pa lahko le toliko, kolikor smo sposobni.

Pogosto pričakujemo natančne razlage in mislimo, da je le od vira odvisno, če bomo odgovore prejeli in razumeli. Vendar to ne drži vedno. Lahko nam postržejo tudi s samim zlatom, pa ni nujno, da ga bomo kot takega prepoznali ... Morda bomo pomoč zavrnil, ker je odgovor drugje, kot smo pričakovali. Ali pa ne bomo sprejeli, da se je treba odpraviti na pot, da bi prišli do zlatega odgovora.

Ključno je, da se v iskalcu pojavi primerna napetost – nuja, do katere nas navadno privede življenje, in smo zato pripravljeni iskati tudi v novih področjih, ter včasih celo iziti iz ustaljenih okvirov razmišljanja in čutenja. Če vsega tega ni, bi bil s preveč razlagami lahko dosežen celo nasprotni učinek.

Včasih več sporoči ta, ki manj razloži. Najpomembnejše je sprejemajočega usmeriti, mu dati možnost, da se z odgovorom poveže in ga nato prepustiti, da ga še sam poišče. Učenje namreč ni pasiven proces, ni filozofija odprtega kljunčka, temveč je resno večplastno (ne le intelektualno) raziskovanje. Pri tem moramo razvijati tudi lastno sposobnost povezovanja z že pridobljenimi izkušnjami in celo z bledimi izrisi odgovora, ki ga nosimo v svoji globini ... Edino ta pot nas privede do "eureka", do spoznanja.

Za začetek lahko razvijamo pravilno pozornost in se učimo vstopiti v ozadje zapisanega oziroma povedanega. Besede so namreč le grobo sredstvo izražanja ... Kot pravi

Helena Petrovna Blavatsky, pri branju idejno bogatega čtiva je treba nameniti več časa razmišljanju o prebranem, kot smo ga porabili za samo branje.

Oprijemljive podatke lahko podaš ali jih skriješ. Globokih življenjskih resnic pa ni mogoče ubesediti in jih ni potrebno skrivati. Zato je okultno znanje prikrito, največkrat le zato, ker neveščemu "očesu" preprosto ni vidno.

Pri učenju se nam ne sme muditi. Moramo se naučiti brati počasi, razmišljati o podanem, o dogodkih in o življenju, ki nam ves čas nudi možnosti za spoznanja. Vsi smo lahko učenci in če smo aktivni, bomo hkrati širili obzorja in razvijali lastno sposobnost učenja.

Andrej Praček, urednik

1%
DOHODNINE

**KAKO
LAHKO
PRISPEVAM?**

Dragi bralci!

Nova Akropola je kot društvo v JAVNEM INTERESU tudi na **SEZNAMU UPRAVIČENCEV ZA NAMENITEV DELA DOHODNINE**. Vsak davčni zavezanec lahko namreč zahteva, da se do 1% dohodnine od dohodkov, ki se vštevajo v letno davčno osnovo, nameni za financiranje splošno koristnih namenov.

Če želite ta prispevek nameniti Novi Akropoli, lahko izpolnete **spletni obrazec** – zahtevo za namenitev dela dohodnine – in ga pošljite na vaš pristojni finančni urad. Naša davčna številka je **14787067**.

Vsi, ki delujemo v Novi Akropoli, smo prostovoljci. Prihodki so namenjeni izključno financiranju dejavnosti društva.

Že vnaprej se zahvaljujemo vsem, ki se boste odločili na tak način podpreti naše delovanje!

MOČ VOLJE

DELIA STEINBERG GUZMÁN

"NIKOLI NE BOM OVIRA SAM SEBI."

EPIKTET

Moč volje je veliko več kot preprosta želja. Da bi opravljali stvari, živeli in dosegali cilje v življenju, želja ni dovolj. Želja umre hitreje kot kratek sunek vetra, medtem ko se moč volje manifestira z močjo vere, vztrajnosti in potrpežljivosti.

Moč volje pomeni, da se ne obračamo po vetru in prepuščamo tokovom obstoja. Moč volje je sposobnost, da se znaš za trenutek ustaviti, tudi če si sredi viharja in trdno izbrati pravo pot. Pomeni vedeti, kako biti trden kot list, pritrjen na drevo, ne pa kot mrtev list, ki ga odpihne nevihta. Moč volje je biti kot lesen čoln z vesli in krmilom, ne pa mrtev les, ki brezciljno lebdi v morju.

Moč volje je biti kot kapljica vode, ki jo nagon žene nazaj v njen matični ocean.

Moč volje je živeti v notranji družbi samega sebe in se ne prehitro prepustiti tisoč in eni zahtevi zunanjih okoliščin.

Moč volje ne izniči osebnosti, niti ne otrdi človekovega srca. Uči nas smejati se in jokati ob pravem času, tako da prepoznamo, kaj je v danem trenutku primerno in katero stvar je prav narediti.

Volja je tista, ki nam omogoča, da resnično ljubimo, ne s strastjo, temveč z razumevanjem.

Moč volje ni občutek zadovoljstva nad svojimi dosežki, ampak da se vsak dan trudimo doseči višje in boljše cilje. Vendar pa zaradi tega nezadovoljstva ne smemo izgubiti cilja in ideala izpred oči – ta morata ostati zasidrana kot zvezde na nebu.

Moč volje je premagati naše težave z uporabo inteligence, iz njih pridobiti potrebne izkušnje, da se izognemo ponovitvi iste napake. Ne smemo omedleti ob pogledu na težave, niti postati ponosen in bahav, ko dosežemo uspeh. Noben svetovni uspeh ni dokončen.

Moč volje je iskati globoke korenine drevesa življenja, namesto da bi se zadovoljili z njegovimi raznobarnimi vejami. Izbrati dušo namesto telesa.

Moč volje je tisto, zaradi česar si prizadevamo za lepoto in pravičnost, k iskanju enosti in kar nas vodi do srečanja z Bogom. ✨

VLOGA

SHAKESPEARJEVIH TRAGEDIJ V DRUŽBI

AKANKSHA
SANGHI

Danes o gledališču pogosto razmišljamo zgolj kot o obliki zabave ali fikcije, vendar je v mnogih starodavnih tradicijah, kot so grška, indijska in egipčanska, imelo gledališče zelo pomembno vlogo v družbi. Veljalo je za izobraževalno, celo mistično, s ciljem omogočiti ljudem, da se povežejo z nekaterimi nevidnimi, neoprijemljivimi načeli življenja – morda omogočiti vpogled v skrivnosti življenja. V gledališče so bile vgrajene življenjske lekcije in nato prepuščene občinstvu, da jih razkrije in izlušči – da se iz njih uči in jih praktično uporabi v svojem življenju. Namenjeno je bilo kot orodje za doseganje višjega namena: prinesiti smisel in preobrazbo v naša življenja.

Shakespearjevo gledališče je to vlogo nadaljevalo tudi v elizabetinski dobi in danes, 400 let po njegovi smrti, so njegove igre del učnega načrta književnosti v številnih znanih akademskih ustanovah po vsem svetu. Nekatera njegova slavna dela, prevedena v različne jezike, se še naprej prilagajajo, uprizarjajo in predvajajo po televiziji, kar morda nakazuje, da vsebujejo brezčasne vrednote, načela in pomembna spoznanja, ki so še vedno pomembna za današnjo družbo.

Gledališče je bilo običajno razvrščeno v tri kategorije, in sicer komedijo, dramo in tragedijo. Beseda tragedija je izpeljana iz grške besede *tragoidia*. Tragedija je imela zelo pomembno vlogo v grškem gledališču, kar se je nadaljevalo tudi s Shakespearjem. *Othello*, *Macbeth*, *Julij Cezar*, če omenimo le nekatere, so nekatere njegovih slavnih tragedij. Cilj tragičnega gledališča je bil vključiti občinstvo v zgodbo tako,

W. Shakespeare

da bi se dotaknilo vsakega posameznika in mu omogočilo, da se ne bi počutili osamljenega, da bi spoznal, da njegova bolečina in trpljenje nista lastna le njemu, ampak sta v resnici univerzalna. Bilo je orodje za razumevanje vzroka tesnobe v nas samih in v drugih in zato orodje za začetek procesa zdravljenja v iskanju rešitve.

Pripoved tragedije je bila uporabljena za preučevanje, kako sta trpljenje in bolečina običajno dejavnik vedenja, izbir, stanja duha in zunanjih okoliščin, ki vplivajo tako na posameznika kot druge. Shakespeare se s svojim delom dotika vseh različnih, zapletenih vidikov človeške narave, ki jih težko razumemo in se z njimi spopadamo – naših nenadzorovanih čustev, nasprotujočih si misli, našega hitro rastočega ega in negotovosti ter potrebe/odvisnosti po odobravanju družbe, v kateri živimo – kar je nekaj razlogov za današnjo neenotnost, nesoglasja, bitke in spore, ki jih vidimo okoli sebe. Skozi svoje igre je skupaj s svojim občinstvom raziskoval globino in vpliv nekaterih močnih gonilnih sil, ki oblikujejo človeške odnose: ljubezen, sovraštvo, ljubosumje, zavist, pohlep, ambicije, moč in še mnogo več.

Analiza Shakespearovih tragedij običajno razkrije nekaj standardnih elementov in o nekaterih od njih bomo govorili tudi v tem članku.

Henry Perronet Briggs: Ira Aldridge kot Othello

Junak – osrednji lik je običajno tragičen junak, katerega odločitve ali slabosti vodijo v njegov propad. Vsi junaki imajo nekatere občudovanja vredne in hrabre lastnosti, kot so pogum, sočutje in integriteta. Toda napaka v presoji, moralni spodrselj ali močna pomanjkljivost, pa naj bo še tako trenutna, povzroči dejanje, ki ima katastrofalne posledice. Klasičen primer tega je Othello, ena najbolj znanih Shakespearjevih dram, ki je navdihnili številne priredbe tako v gledališču kot v filmu. Othello je velik in cenjen general v Benetkah, a ker je iz Severne Afrike, je tudi tujec. Z Desdemono se je poročil na skrivaj in brez privolitve njenega očeta Brabantia (beneškega senatorja). Sčasoma Othello ubije svojo ljubljeno ženo in sebe zaradi lastne negotovosti (ki jo je sprožil Jago, častnik, ki je bil ljubosumen na Othella in je ves čas načrtoval njegov propad), zaradi česar je lažno verjel v njeno nezvestobo. Svojo veliko napačno presojo je spoznal šele potem, ko jo je ubil.

Othellova globoko zakoreninjena negotovost, kot je prikazano v spodnjih vrsticah, je bila nazadnje vzrok za tragičen konec tistega, kar bi lahko bila lepa ljubezenska zgodba:

*Jezik imam neroden,
ne zna zvenečih rečenic o miru;
o redkočem na tem velikem svetu
znam govoriti, kar ni bojna vihra;
morda, ker sem črn ...*

Medtem ko so drugi, nasprotno, zelo cenili Otella:

*Beneški plemiči:
... bojeviti Maver Othello ...
... pogumni Othello ...*

Junak v Shakespearovih igrah je dober, pošten človek in običajno v položaju, da pozitivno vpliva na druge – vendar, tako kot vsi mi, ni popoln. Bori se z negotovostjo, napakami, težkimi okoliščinami itd. Morda je to zgodba vsakega izmed nas in na nas je, da z malo razmišljanja izluščimo praktične in ustrezne lekcije. Ali včasih dovolimo, da naši dvomi, negotovost in druga podobna čustva prevladajo nad nami, da zasenčijo dobroto, prijaznost in sočutje, ki jih imamo vsi, kar ima za posledico negativen vpliv ne le na naše lastno življenje,

ampak tudi na ljudi okoli nas? Ali to potem kaskadno vpliva na naše odnose, na tiste, ki jih imamo radi, in na življenje, ki si ga izberemo? Morda se lahko na primerih nekaterih Shakespearovih junakov naučimo biti bolj pozorni kaj in komu dovolimo, da vpliva na nas, ko se odločamo. Ali se lahko naučimo dovoliti, da naše odločitve vodijo naš notranji kompas in vrline, ne pa močne privlačnosti različnih glasov, ki jih imamo vsi – vrtinec čustev, misli in mnenj, ki nas pogosto zmedejo in odvrnejo od tega kar od znotraj čutimo, da je res?

Pierre Paul Rubens: Julij Cezar

Tragična napaka – je značajska lastnost, ki povzroči junakov poraz. Pomanjkljivost je običajno njegova omejitev, močna težnja značaja, ki vpliva na njegove, pogosto napačne, odločitve, kar na koncu vodi v njegov propad. Na primer, naslovni lik v Macbethu ima tragično napako nebrzdane ambicije, ki ga

žene, da združi moči s svojo oblasti željno ženo in poskuša umoriti kralja. Medtem ko ima Macbeth v mnogih trenutkih dvome in zadržke glede umora – njegova ambiciozna narava in vpliv njegove še bolj ambiciozne žene na koncu odtehtata njegove pomisleke – kar vodi v njegovo lastno smrt.

V Juliju Cezarju je rečeno, da je bila njegova aroganca tragična napaka, ki je na koncu pripeljala do njegovega umora. Čeprav je Julij Cezar veljal za velikega kralja, je bila njegova napaka ta, da je mislil, da je nepremagljiv.

Njegove znane vrstice kažejo, da ni nikoli poslušal niti nasvetov ljudi, ki so mu želeli dobro, in da je sčasoma ignoriral vsak znak zarote, ki so mu ga predstavili.

*Povem ti, česa bi se bilo bati,
kot, česa se bojim: ker jaz sem Cezar.
Na desno stopi, to uho je gluho,
in mi povej, kaj misliš ti o njem.*

Morda jo imenujemo "tragična" napaka, ker se, čeprav je to lastnost, ki se je včasih dobro zavedamo, ne potrudimo delati z njo in jo premagati. Sčasoma je to lastnost, ki nas zadržuje, povzroča neskladje v naših odnosih in neskladnost v našem življenju. Morda lahko skozi tragediji *Macbeth* in *Julij Cezar* začnemo spoznavati, da so te napake tudi v nas in nas morda zadržujejo pri našem resničnem potencialu. Morda se lahko naučimo natančno prepoznati in sprejeti svoje napake, saj lahko le tako vložimo trud, ki je potreben za njihovo premagovanje, le tako obstaja možnost, da jih popravimo in s tem preprečimo sprejemanje odločitev, ki bi lahko vodile do neugodnih razmer v našem življenju.

Notranji konflikt – je eden najpomembnejših elementov v Shakespearjevi tragediji. Nanaša se na zmedo v glavah junaka. Tragični junak se vedno sooča s kritično/etično dilemo. Morda nas nagovarja k razmišljanju o tem vprašanju – ali res imamo izbiro? Vidimo, da bi se v Othellu, če bi bilo njegovo zaupanje in ljubezen do Desdemone v središču njegove odločitve, verjetno odločil drugače, kar bi povzročilo veliko ugodnejše posledice. Namesto tega je v trenutku odločitve prevladala njegova globoko zakoreninjena negotovost. Morda

je to lekcija za vse nas – ali lahko, ko se soočamo z etičnimi dilemami, od znotraj izberemo tisto, za kar vemo, da je prav/resnično? Ali se lahko, ko nas preplavijo vplivi čustev in zmedenosti, ustavimo in odzovemo, ko smo spet mirnejši in stabilnejši?

Bi se lahko Julij Cezar izognil svoji usodi, če bi se odločil drugače? Če bi se odločil poslušati vedeževalčevo svarilo *"Pazite se marčevskih id"* ter opozorila dobronamernih ljudi in žene. Namesto tega je mislil, da bo odraz njegovega strahu in šibkosti, če se jih ne bo udeležil.

Povezavo z notranjim konfliktom vidimo tudi v različnih mitologijah pa naj gre za indijsko tradicijo – Arjunova dilema v Mahabharati, starogrškega junaka, Herkula, ali Gilgameša – starodavnega mezopotamskega junaka. Po premisleku lahko morda ugotovimo, da se ta notranji konflikt nenehno ponavlja v nas – konflikt med tem, da vemo, kaj moramo narediti, in

da to dejansko naredimo. Konflikt med tem, kar je resnično, dobro, prav, in tem, kar je priročno, se čuti dobro in udobno. Konflikt odzivanja s prijaznostjo, sočutjem in empatijo proti nepotrpežljivosti, nestrpnosti in jezi. Na splošno, pri naših vsakodnevnih odločitvah, prihaja do konfliktov med našim notranjim moralnim kompasom, ki je pogosto subtilen in ga ni tako enostavno poslušati, ter glasnejšimi glasovi naših želja, navezanosti in navad, ki nas vlečejo v različne smeri in pogosto zameglijo našo presojo.

Kaj lahko storimo glede teh izčrpavajočih konfliktov? Morda nas Shakespeare z opazovanjem, kako se življenja njegovih tragičnih junakov tako popolnoma iztirijo, opominja, naj se ne prepustimo niti aroganci (Julij Cezar), obupu in negotovosti (Othello) niti nemoči, ki drugim omogoča, da se odločajo namesto nas (Macbeth). Morda se moramo zavedati, da je notranji konflikt jasen klic k dejanju, dejanju pogleda globoko vase, da bi jasno razumeli gibalo, ki poganja vsak konec konflikta, in da bi bili nato sposobni vedno izbrati pot, ki vodi do pravičnega, pravega dejanja, brez iskanja nagrade.

Vidimo lahko torej, da ima gledališče, tako kot druge umetniške oblike, kot so ples, glasba itd., veliko plasti učenja, na občinstvu pa je, da izlušči tisto, kar lahko, glede na svojo stopnjo zavesti in svoje potrebe ter okoliščine. Gledališče lahko uporabljamo preprosto kot obliko zabave ali pa nekaj več - kot orodje za razmislek in raziskovanje, da povzročimo spremembe znotraj sebe, da izluščimo nekatera univerzalna načela, ki bi nam lahko pomagala do sprejemanja boljših odločitev in nam omogočila, da sprejmemo majhen korak naprej v svoji lastni evoluciji.

Raziščimo, s čim se lahko poistovetimo, ko beremo ali gledamo Shakespearjevo gledališče – se zelo razlikujemo od protagonistov ali pa lahko najdemo kakšne podobnosti? Se tudi mi obnašamo enako ali pa smo sposobni videti njihove napake in se iz njih naučiti, da se lahko bolje odločamo v svojem življenju? 🍷

George Romney: Macbeth in čarovnice

KNJIGA VITEŠKEGA REDA

Ramon Llull (1232 – 1316), katalonski filozof, teolog, mistik in pesnik, je nenavaden pojav srednjeveške kulture, čigar zanimanja se izmikajo vsakršnemu poskusu klasifikacije in opredelitve. Njegovo delo, tako kot njegovo življenje samo, bi lahko označili bolj kot renesančno, čeprav je deloval v času, ki ga sam opisuje z besedami: *"V svetu je izginilo usmiljenje, zvestoba, pravičnost in resnica; pojavilo se je sovraštvo, nezvestoba, krivica."*

Kot izraz potrebe časa se je tedaj iz srednjega veka dvignila arhetipska podoba viteza-konjenika kot zgled časti in poguma. Knjiga viteškega reda Ramona Llulla, *"napisana z namenom, da opiše zvestobo, predanost in pravilno vedenje viteza,"* kot je zapisal sam avtor, je zelo hitro pridobila status klasike v vsej takratni Evropi. V Angliji je prišla v roke vplivnemu Williamu Caxtonu, ki jo je prevedel in podaril samemu kralju Rihardu III. *"... da bi lahko ukazal, da ima to knjigo in jo bere vsa mlada gospoda in vsi vitezi v kraljestvu. Določbe Plemenitega viteškega reda se bodo potem bolje izvajale in spoštovale kot v zadnjem času. S tem bo storil plemenito in častno dejanje."*

Llull si je prizadeval obnoviti duh viteštva, ki je v njegovem času izginil. Osrednja sestavina viteškega življenja je bilo živeti vrline dobrote, pravičnosti, poguma, srčnosti, resnicoljubnosti, skromnosti in vere. Naloga viteza je bila vrniti svetu izgubljene vrednote, predpogoj za to pa je bil vzpostavljen red in mir v lastni notranjosti. Pot viteza se ni izčrpala v fizičnem boju, ampak se je po Llullovih besedah odražala v pogumu, časti in služenju tistemu, kar je potrebno za skupno dobro.

Knjiga viteškega reda Ramona Llulla je navdihovala cele generacije tistih, ki so želeli biti zgled poguma, poštenosti in predanosti viteškemu kodeksu časti.

Potem ko se je v svetu pojavil prezir do pravičnosti, ker se je usmiljenje zmanjšalo, je bilo naravno, da se je zaradi strahu, ki se je pojavil, znova začela spoštovati pravičnost: zato je bil ves narod razdeljen na skupine po tisoč in iz vsake tisočerice se je našel in izbral eden, ki je bil najbolj vljuden, najbolj zvest, najmočnejši, najplemenitejšega duha, boljši od drugih v ravnanju in obnašanju.

Če bi bilo viteštvo bolj v moči telesa kot v moči duha, bi iz tega sledilo, da se viteški red tesneje povezuje s telesom kot z duhom. Če je tako, bi imelo telo večjo plemenitost kot duša. A vendar plemenitega duha ne more premagati ali nadvladati noben človek, niti vsi ljudje skupaj; telo pa je lahko poraženo.

Zanos in viteštvo se ne skladata dobro brez modrosti in razuma, kajti če bi bilo drugače, bi se z viteštvom skladala neumnost in nevednost.

... tebi, vitezu, ki ljubiš viteštvo, je dano (ker viteštvo s plemenitostjo duha v tebi budi zanos in prezir do nevarnosti) in spodobno, da zaradi viteštva vzljubiš modrost in preudarnost, s katerima ga lahko častiš, nasproti neredu, ki vlada tistim, ki mislijo, da lahko časti viteštva pridružijo neumnosti in pomanjkanje razumevanja.

Ne išči plemenitosti srca v besedah, ker usta ne govorijo vedno resnice; ne išči je v dragi obleki, ker pod kako drago obleko je lahko pokvarjeno srce, v katerem sta podlost in laž; ... ne išči plemenitosti srca niti v orožju, niti v okrasju, kajti za njimi lahko stoji zahrbtno in hudobno srce. Če torej želiš najti plemenitost srca, jo išči v veri, upanju, usmiljenosti, pravičnosti, pogumu, zvestobi in v drugih krepostih, kajti v njih je prava plemenitost srca in skozi njih se vitez bori in brani pred prevaro in zlom ter pred sovražniki viteštva.

Tako kot je prava mera vrlin v sredini in njeno nasprotje v dveh skrajnostih, ki sta slabosti, viteštvo najde svoje mesto v dobi, primerni za viteza.

Vsak vitez je dolžan poznati sedem vrlin, ki so koren in izvor vseh dobrih navad in ki so steza in pot v večno nebeško slavo. Od vseh vrlin so tri teološke in še štiri kardinalne. Teološke so vera, upanje in ljubezen. Kardinalne so pravičnost, preudarnost, moč (pogum) in zmernost.

Preudarnost je vrlina, s katero človek spoznava dobro in zlo ter zna ljubiti dobro in prezirati zlo. Je znanje,

s katerim se lahko stvari prihodnosti naučimo iz sedanjih stvari. Preko nje se človek lahko previdno in spretno izogne telesnim in duševnim poškodbam.

Zmernost je vrlina, ki leži med dvema hibama, od katerih je ena greh zaradi prevelike veličine, druga pa zaradi prevelike majhnosti. Vitez dobrih navad naj bo zmeren v zanosu, v jedi in pijači, v govorjenju, kjer je mogoča laž, v oblačenju, kjer je možna bahavost, v zapravljanju in v podobnih stvareh. Brez zmernosti ne more ohraniti viteške časti in je ohraniti v sredini, ki je vrlina.

Za viteza se tudi spodobi, da ljubi skupno dobro, kajti viteški red je bil ustanovljen v skupno korist ljudi, skupno dobro pa je večje in nujnejše od tega, kar zadeva posameznika.

Ilustracija iz 13. stoletja:
Vitez pred bojem s sedmimi glavnimi grehi

OREL IN KAVKA

Orel, ki se je spustil s svojimi mogočnimi krili, je zgrabil jagnje v svoje kremplje in z njim odletel v svoje gnezdo. Kavka je videla njegovo dejanje in njena neumna glava se je napolnila z zamisljivo, da je dovolj velika in močna, da tudi sama stori tako, kot je naredil orel. Tako se je z močnim šelestenjem perja silovito spustila na hrbet velikega ovna. Toda ko je poskušala znova vstati, je ugotovila, da ne more pobegniti, saj so se njeni kremplji zapletli v volno. In tako daleč je bila od tega, da bi odnesla ovna, da je oven komaj opazil, da je tam.

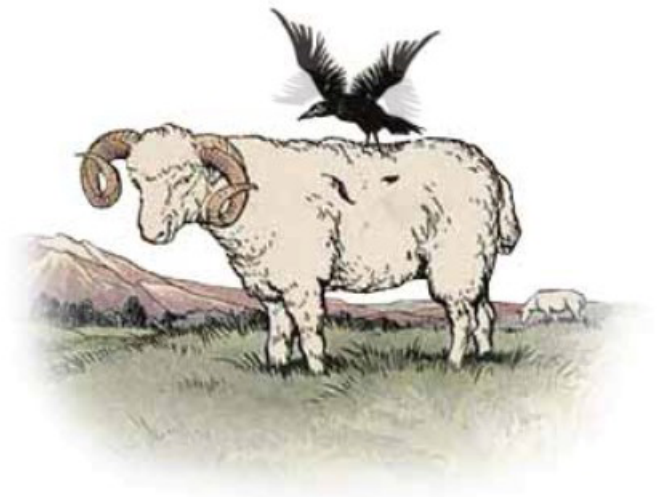
Pastir je videl prhutajočo kavko in takoj uganil, kaj se je zgodilo. Pritekel je, ujel ptico in ji pristrigel krila. Tisti večer je dal kavko svojim otrokom.

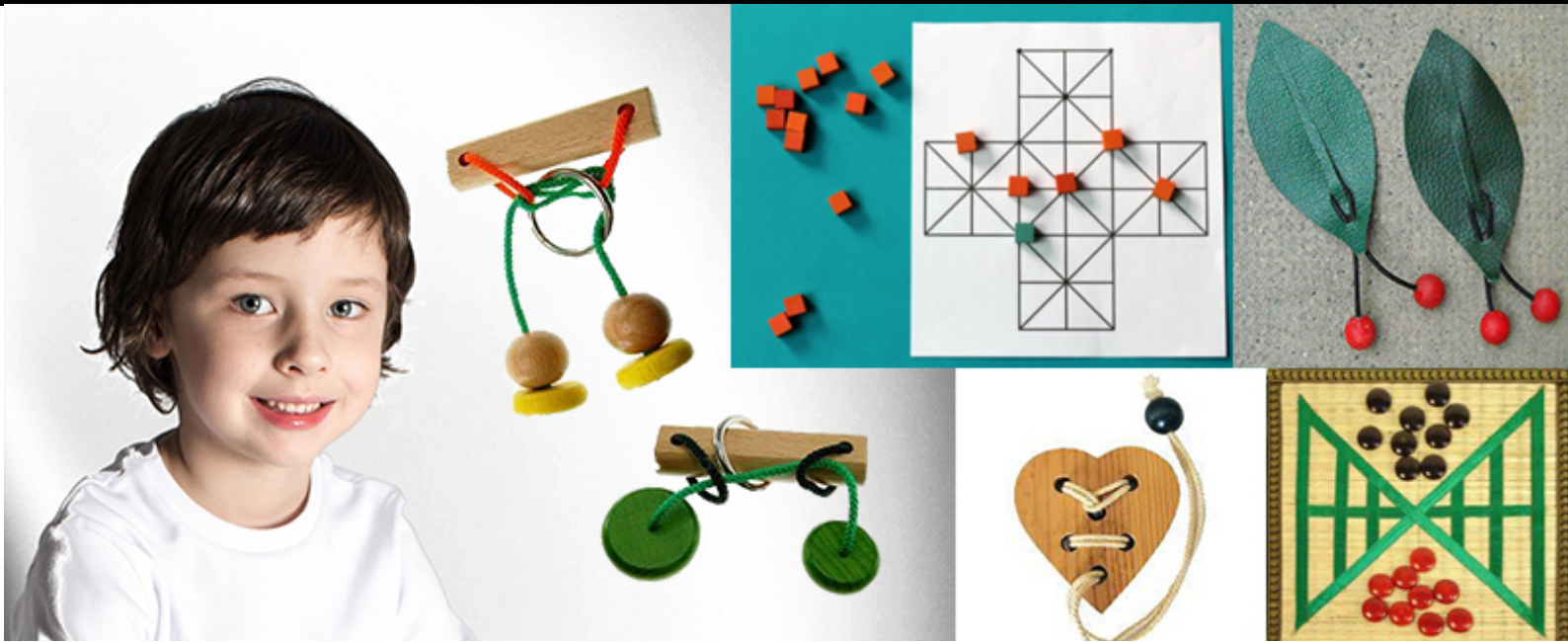
"Kako smešna ptica je to!" so rekli v smehu, "kako se imenuje, oče?"

"To je kavka, otroci moji. Ampak če bi vprašali njo, bi rekla, da je orel."

*Ne dovoli, da zaradi nečimrnosti
preceniš svoje moči.*

Ezopova basen

KRAVŽLJANJE MOŽGANOV

IZDELAJ SVOJO MISELNO IGRAČO!
PRAKTIČNA DELAVNICA ZA OSNOVNOŠOLCE

V SOBOTO, 22. 10. 2022, OD 11. DO 13. URE NA WOLFOVI 8 V LJUBLJANI!
VSTOP JE PROST!

MOČ POZITIVNEGA MIŠLJENJA

PREDAVANJE

V SREDO, 26. 10. 2022, OB 18. URI NA WOLFOVI 8 V LJUBLJANI
VSTOP: 8 €

Razstava

LABIRINT ZMAJ SAMOROG

O čem nam govorijo simboli

Razstava nam prikazuje univerzalne simbole človeštva,
in njihovo razumevanje v različnih kulturah skozi zgodovino.

Vabljeni na vodenno razstavo ob Svetovnem dnevu filozofije!

17. 11. 2022, ob 18. uri
Wolfova 8, Ljubljana

17. 11. 2022, ob 19. uri
Tyrševa 7, Maribor

VSTOP PROST!

www.akropola.org

NOVA AKROPOLA
FILOZOFSKA ŠOLA NA KLASIČEN NAČIN

SVETOVNI DAN FILOZOFIJE

POVEŽI SE – DA RAZUMEŠ

INTERAKTIVNA DELAVNICA

VSTOPNINE NI!
OBVEZNA PRIJAVA

sobota, 19. 11. 2022
10.00 – 17.00
Nova Akropola
Tyrševa 7, Maribor

Kaj lahko pričakuješ?

- * Nova ZNANJA o pomenu simbolov,
- * zajemanje idej v FOTOGRAFIJO,
- * nebesedno IZRAŽANJE,
- * ...

**ODLIČNOST NI DARILO, AMPAK VEŠČINA, KI ZAHTEVA VAJO.
NE RAVNAMO PRAVIČNO ZATO, KER SMO ODLIČNI,
PRAVZAPRAV DOSEGAMO ODLIČNOST
S PRAVIČNIM DELOVANJEM.**

PLATON

www.akropola.org